

”Låt asylsökande

TEXT: REZA JAVID

Migrationsverket tog den 15 maj ett beslut om att med tvång avvisa de afghanska asylsökande som inte erhållit permanenta uppehållstillstånd. Senare har den svenska regeringen genomgått ett trepartsavtal med den afghanska regeringen och FN-organet UNHCR vilket gör det möjligt för afghaner att frivilligt återvända till hemlandet. Men då migrationsminister Tobias Billström vet att frivillighet aldrig kan uppnås har man vidtagit åtgärden att med tvång avvisa över 1 000 afghaner till kriget i Afghanistan.

SOM PROTEST mot detta ofattbara beslut tog jag tillsammans med några modiga personer initiativet till en protestmarsch. Tid och plats för avmarschen bestämdes till den 27 juli framför Migrationsverkets huvudkontor i Norrköping och avslutades den 1 augusti framför riksdagshuset i Stockholm. Fredagen den 27 juli klockan 12.40 satte vi igång. Efter en demonstration framför Migrationsverkets huvudkontor började vi avmarschen mot Stockholm, dessvärre i ösregn.

MED BLÖTA KLÄDER anlände vi till Jönåker där vi spenderade natten. Dagen därpå började vi tidigt på morgonen. Även denna dag var regnet ett stort problem men inget hindrade oss från att komma fram till Nyköping och genomföra en demonstration. Den trevliga och vackra staden i södra Södermanland fick bli värd för vår andra natt. Även sörmländska tidningar visade nyfikenhet och intresse genom att skriva om oss och även informera om vår sak.

TREDJE NATTEN kom vi så till Vagnhärad. Här nekades vi dock tillträde till den lokal vi hade räknat inkvartera oss i. Vi fick lov att husera i en kafeteria i Västerlång. Flera av oss tvingades sova under bar himmel – eller sova

BORJE ALMQUIST

Många slöt upp till demonstrationen på Mynttorget i Stockholm och visade sitt stöd.

förresten, några av traktens ungdomar störde nattsömmen så för flera av oss blev det knappt någon sömn alls. Den jobbigaste dagen var den fjärde. Den långa vägen från Västerlång till Södertälje gjorde att vi avmarscherade i ottan. Stekande sol gjorde oss utmatade men fram på kvällen anlände vi till slut till Södertälje. Väl här svimmade en av deltagarna och fick föras med ambulans till sjukhus. Vi övernattade i baptistkyrkan i centrala Södertälje.

DEN FEMTE DAGEN kom vi haltande och tomma på energi fram till Skärholmen där vi sov i en idrottshall. Den sjätte och sista dagen var mycket

afghaner stanna!”

hektisk. De flesta marschdeltagarna, däribland jag själv, var nu helt slutkörda. Men tack och lov hade många hundra nya själar anslutit sig till oss för att visa sin solidaritet och medkänsla. Det gjorde att vår sista dags, onsdagens, demonstration blev riktigt stor och för trafiken ganska problematisk.

PRECIS SOM PLANERAT kom vi fram till Mynttorget klockan 16 där representanter från olika partier skulle hålla tal. Vi fick spänna mycket trötta öron för att lyssna på några fina och hoppningivande tal men några avgörande besked eller löften fick vi aldrig. Talarna representerade bland andra Svenska Afghanistankommittén, Miljöpartiet, Vänsterpartiet, Folkpartiet, Socialdemokraterna och Föreningen Afghanistansolidaritet.

Med de talen vi hörde verkade våra svullna fötter och illamående inte vara förgäves. Men hur länge vi än väntat har vi inte fått något glädjande besked vare sig från riksdagen eller från Migrationsverket.

MEN DE MARSCHERANDE hade bestämt sig: Vi vägrar att återvända till kriget i Afghanistan! Flera av dessa personer beslutade också att hungerstrejka på Sergels torg, vilket de gjorde mellan den 4 och den 13 augusti. Då man insåg hur allvarligt läget var började hela mediekåren rapportera på plats om läget för de strejkande. Ändå fick vi samma omänskliga svar från Migrationsverkets verksamhetschef Eugène Palmér. Enligt henne kommer verket inte att ändra sitt beslut om tvångsavvisningen av afghaner men man ska se till att det genomförs på

ett ”vettigt sätt”. Nu vet jag inte vad man syftar till, ska man till döden så spelar det väl ingen roll om processen genomförs på ett vettigt eller ovetligt sätt.

SVERIGE SOM under så många år varit ett banbrytande land när det gäller mänskliga rättigheter får akta sig för att bli ett land där skydd till behövande inte prioriteras. Nu räcker det med absurditeter och nu är det hög tid att man börjar tänka på att ta tillbaka sin framskjutna placering beträffande solidaritet och mänskliga rättigheter.

Stoppa avvisningen till kriget i Afghanistan! ■

Reza Javid från Örebro var en av initiativtagarna till manifestationen. Reza är född i Ghazni 1986 och kom till Sverige för fyra år sedan.